

Arvoisat hämeenkoskelaiset – nykyiset ja tulevat, hyvät ystävät!

Olin alkukesästä lomamatkalla Lapissa, kun sain viestin, jossa minua pyydettiin pitämään puhe tänään täällä Hämeenkoski-päivässä. Lupauduin sen paremmin pohtimatta, mitä aikoisin teille tänään täällä sanoa. Vasta eilen illalla aloin pohtia puheelleni sisältöä ja sanoilleni tarkoitusta – melko hämäläistä eikö totta?

Kun kyselin järjestäjiltä, millainen puhe heillä oli mielessään, sain vastaukseksi toiveen kertoa miksi kannattaisi muuttaa Hämeenkoskelle. Tuotan jo heti alkuun pettymyksen paitsi järjestäjille, myös teille kuulijoille, sillä vastausta minulla ei tähän kysymykseen ole. Täällä syntyneenä, täällä kasvaneena ja juuret tämän pitäjän maahan kasvattaneena minun on vaikeaa asettua sellaisen ihmisen asemaan, joka tarkastelee tätä pientä pitäjäämme sen ulkopuolelta.

Sen sijaan, että kertoisin teille, miksi muuttoauton keula tulisi suunnata kohti Hämeenkoskea, ajattelin puhua teille kauko-ohjattavista autoista, suojateistä ja puliukoista sekä kosken kohinasta.

Hyvät ystävät,

Antti Tuurin romaani Pohjanmaa kertoo Kauhavalle isoisänsä perintöä jakamaan kokoontuneen Hakalan veljessarjan helteisestä sunnuntaipäivästä. Kirjan päähenkilö Erkki keskustelee kaupunkiin muuttaneen veljensä kanssa, joka kertoo Kauhavan olevan maailman paras paikka. Pohjalaiseen tapaan Erkki kysyy veljeltään, eikö hän tosiaan mitään vikaa Kauhavasta keksi. Hetken mietittyään veli vastaa, ettei Kauhavalla ole ravintolaa, josta saisi merianturaa.

Kovin samoilla linjoilla Hämeenkosken – tai silloisen Kosken – paremmuudesta oli myös kolmasluokkalainen Alekski vuonna 1982 kun häneltä kysyttiin kotikuntansa parhaista puolista.

Alekski kertoo näin:

”Koski on hyvin varustettu myös verrattuna moniin muihin paikkakuntiin, koska Koskelta saa melkein kaikkea paitsi kauko-ohjattavia autoja ja oikeita autoja”.

Vasta saman vuosikymmenen lopussa syntyneenä en toki tiedä, millainen palveluvalikoima pitäjässä silloin oli mutta uskallan epäillä, että jotain muitakin asioita kuin kauko-ohjattavia autoja on joutunut tuohon aikaan Lahdesta hakemaan.

Nyt, pian neljäkymmentä vuotta myöhemmin, internet-aikakausi on tuonut monet palvelut entistä lähemmäksi. Kauko-ohjattava auto singahtaa omaa vauhtiaan nopeammin myös tänne hitaaseen Hämeeseen.

Kuluneen kevään aikana ainakin me etätöitä tehneet olemme saattaneet havaita, että kauko-ohjaus pätee myös työelämässä. Meidänkin rivitalokolmiostamme on maaliskuusta saakka hoidettu niin Työllisyysrahaston asiakaspalvelua kuin johdettu sosiaali- ja terveysjärjestön taloutta ja hallintoakin. Kotikoneen äärellä on istuttu myös muutama kunnanhallitus ja vedetty pari elinvoimavaliokunnan kokoustakin.

Hyvät kuulijat,

Samassa kirjoituskilpailussa, jossa kymmenvuotias Alekski kaipasi kauko-ohjattavia autoja, kaipasi neljäsluokkalainen Sanna pitäjäämme edes yhtä suojatietä.

Edistystä asiassa on tapahtunut jo varsin pian tämän jälkeen sillä Ilolassa asuneena ja 1990-luvun puolivälissä koulutieni alkaneena olen saanut kulkea lähes koko koulumatkani kävelytietä pitkin ja kaikki

tienlytykset seepranraitamaalauksen suojaamana. Ainoa sääli tässä on se, että vanha Lukkarilan talo joutui antamaan tilaa uudelle kevyenliikenteenväylälle.

Vaikka suojateistä Sannan mielestä pulaa olikin, kertoi hän heti seuraavassa lauseessa, että puliukoista ei sen sijaan ollut vuonna 1982 puutetta. Niitä kun näki Sannan mukaan tuolloin miltei joka ojassa. Siltäkin osin kehitys on ollut positiivista, sillä vaikka sellaisenkin ihmeen on saattanut joskus Koskellakin nähdä, niin ei nyt sentään ihan joka ojassa.

Paitsi koulutien turvallisuudesta, on pitäjässämme pidetty huolta myös opetuksen laadusta ja puitteista. Kunnallispoliittisen urani suurimpia yksittäisiä asioita on ollut osallistua niihin päätöksiin, joilla nykyinen koulu-, liikunta- ja päiväkotikeskus on saatu aikaan. Vaikken itse urheilumiehiä olekaan, on ollut ilo olla myötävaikuttamassa siihen, että hämeenkoskelaiseen dna:han kuuluvalla salibandylla on nykyään kaikki vaatimukset täyttävä kilpa-areena.

Hyvät ystävät,

Kävelin tammikuussa 2015 valtuuston kokoukseen tekemään päätöstä kuntaliitoksesta Hollolan kanssa. Pysähdyin matkalla Teurojoen ylittävälle sillalle katselemaan alla pauhaavaa koskea. Koskea, joka on antanut nimensä tälle pitäjälle. Kuuntelin pakkaspäivän iltana samaa kohinaa, jota moni korvapari jo vuosisatojen ajan on noiden kahden kallioharjanteen välissä kuunnellut. Mietin tuolloin, mikä tässä muuttuu, kun valtuusto liitospäätöksensä tekee. Katselin kylmään iltaan höyryä purkavaa koskea ja totesin, ettei nämä maisemat ja tämä pauhu katoa mihinkään, vaikka kunnan nimikylyt tienvarsilta katoavat.

Hämeenkoskelaisuus – tai koskelaisuus, niin kuin me täällä tapaamme sanoa – ei katoa valtuuston päätöksellä. Tämä päivä monine muine pitäjän aktiviteetteineen on siitä hyvä osoitus. Koski-seuran tekemä työ paikallisidentiteetin vaalimiseksi on ollut niin aktiivista, että jos tässä identiteetille on jotain viiden vuoden aikana tapahtunut, niin entisestään se on kasvanut! Se yhteisöllisyys, joka on ollut pitäjämme voimavara jo vuosisatojen ajan, on edelleen voimissaan. Se elää VPK:n toiminnassa ja Seuralan seinissä. Se elää Salen kassalla ja Facebookin Hämeenkoski -ryhmässä.

Hyvät kuulijat,

Vaikkei täällä myydä vieläkään kauko-ohjattavia autoja, voi tämän pitäjän raitteja kävellä turvallisesti pienikin koululainen ja kuunnella sitä samaa kosken pauhua, jota niin moni muukin pieni koskelainen on vuosisatojen ajan kuunnellut.

Maailma ympärillämme muuttaa jatkuvasti muotoaan. Muutos ympärillämme ei ole ollut koskaan niin nopeaa kuin nyt, eikä se tule koskaan olemaan niin hidasta kuin juuri nyt. Kiihtyvän muutoksenkin keskellä koskelaisuus on pitänyt ja tulee pitämään pintansa.

Meidän kun ei tämän joen rannalla tarvitse puolustautua ketään vastaan. Olla ja elää elämäämme yhdessä muiden kaltaistemme kanssa, toivottaa uudet tulijat tervetulleeksi porukkaan ja aina välillä nykäistä ojaan väsähtänyt kaveri takaisin tielle.

Kiitos!